

FRÖDING, GUSTAF

**Morgondröm : Gustaf Frödings kärleksdikt :
fullständig : beslagtagen och frikänd / Gustaf
Fröding**

Stockholm : B. Alm (distr.)
1916

EOD – Miljoner böcker bara en knapptryckning bort. I mer än 10 europeiska länder!

Tack för att du väljer EOD!

Europeiska bibliotek har miljontals böcker från 1400-till 1900-talet i sina samlingar. Alla dessa böcker går nu att få som e-böcker – de är bara ett musklick bort. Sök i katalogen från något av biblioteken i eBooks on Demand- nätverket (EOD) och beställ boken som e-bok – tillgängligt från hela världen, 24 timmar per dag och 7 dagar i veckan. Boken digitaliseras och blir tillgänglig för dig som e-bok.

EOD bokens fördelar!

- Få samma utseende och känsla som med originalet!
- Använd ditt standardprogram för att läsa boken på skärmen, zooma och navigera genom boken.
- Skriv ut enstaka sidor eller hela boken.
- *Sök:* Använd fulltextsökning för enskilda fraser.
- *Klipp & klistra:* Kopiera bilder och delar av texten till andra applikationer (t.ex. ordbehandlingsprogram).

Villkor för användning

Genom att använda EOD-tjänsten accepterar du de villkor som ställs av biblioteket som äger den aktuella boken.

- Villkoren på svenska: <http://books2ebooks.eu/odm/html/nls/sv/agb.html>

Fler e-böcker

Redan nu erbjuder 30 bibliotek från 12 europeiska länder denna service.

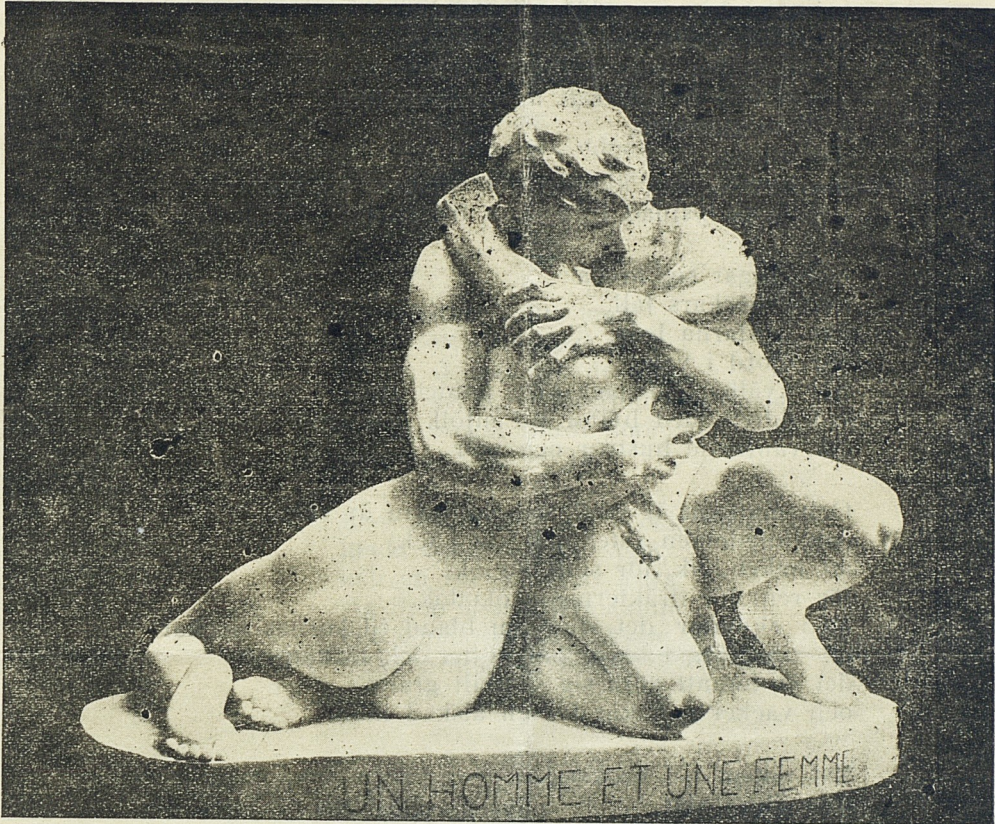
Mer information finns tillgängliga via <http://books2ebooks.eu> alla boken.

- <http://search.books2ebooks.eu/>

Pris 15 öre.

Via Sv
V. (B)
4

MORGONDRÖM

Gustaf Frödings Kärleksdikt

Fullständig

Beslagtagen och frikänd.

Distributör: B. ALM, Stockholm I.

Jr 25/552

I.

JAG sov och jag drömde
om Ariens land,
där solguden tömde
med givmild hand
kring allt, överallt i en lycklig ängd,
som sedan vulkaniskt vart bränd och sprängd,
sitt liv, sina hävors mängd.

Jag drömde om apalar i mäktiga hag
kring urskogens väldiga vattendrag,
om körsbärsdungar och vinbärssnår
kring floden, som enslig i dällden går,
om vete, som självsått ur jorden stiger,
I ödemarksdalen,
där allting tiger
om humle, som klänger och slingrar sig fram
i skogens tystnad från stam till stam.

Och ängar sig breda
kring bäckars fall,
där herdarna leda
sin hjord i vall,
när kvällen sin dagg över landet strör,
vid lidren med byttor till mjölk och smör
stå väntande hustrur och mör.

Och mannen är stark och kvinnan är vek
och ungdomen yster och vig i lek,
ett naket folk, för stolt för ok,
för rent för dräkternas skökodok.
Men skymtar det stundom bland flickornas flockar
ett mångfärgat kläde om höfter och lockar,
det är för att göra sig särskilt grann
och vacker och kär för en älskad man.

Vid viken, vid kröken,
som älven slår,
den stigande röken
ur tjällen går,
där syssla i ro med de yngsta små,
som lipa och le där de tulta och gå,
de gamla, de silvergrå.

Men högt på en klippa i frihet och ljus,
och högt över löcknen är konungens hus,
på vidden och branterna runt omkring,
vid midsommartid håller folket ting,
och konungen dömer från domarestolen
och tänker för folket och talar med solen,
och solen slår ner sina gudomssvar
om allt som skall bliva, och är och var.

II.

Där strövar i skogen en fri ung man
och ingen är fri ung man som han,
hans blod är en störsjö i vårstams dagar,
hans trots bryter lagar
och allt vill han fresta och allt han kan.
Den säkraste brottarn och måttarn
han prövar med näven och lanssen
och kysser när rast är i dansen,
de vackraste flickorna fritt
i vredgade friares mitt.

Jag såg i min dröm, hur hans gång var glad,
hur allt, när han ströfvade muntert åstad
bar skick av fri ung man,
hur hemlighetsfullt det om läpparna log
som visste han nog
att gudarnes ättling
och älskling och like var han.

Han strävar med glättiga fjät framåt
på skogens vilda stråt,
han stannar och ler åt små kryp,
som måtta åt tån med ett nyp,
han gäckas med gökar, han retas med trastar,
han följer för ro skull ett spår,
på kvällen han vilar, vid tjärnen han rastar
att se på en fisk som slår.
han faller på knä invid stranden
och ligger och dricker ur handen.

III.

Fina fötter, nätta små,
kliva lätt och slugt på tå,
än de skynda, än de väja,
knätt och kny, för ljud och speja,
om ej någon hörde små
fina nätta fötter gå.

Kny och knätt, nu le och lura
glada ögon bak en stam,
och en flickas axlar kura
sig ihop som rädda lamm,
och försiktigt förtänksam
smyger hon sig fram.

IV.

Och med ett som en vind
stryker flickans arm över jägarens kind
och har täckt honom ögonen till,
och hon ler åt sin fånge, haha och hihi,
han kan inte bli fri,
han må sträva hur mycket han vill.

“Stackars Dum och Egenkär — där,
kan du gissa vem det här — är?
Och hon kniper och drar
och rycker och slår för att frampressa svar
och att skrämma den älskade rädd,
och hon plågar och pinar hans rygg med sitt ben,
men den pinan är len
som ett smek på en kärleksbädd.

Blint han kämpar att bli lös,
trevar, gissar: “Nyp och Klös
är ditt namn. Och udd och Sticka,
Riv och Ryck och släpp mig flicka.

Och med ett med ett skratt
blev han fri, sprang han upp, fick han flickan fatt,
och han drog henne tätt
mot sin mun för att kyssa munnen mätt,
och hon klängde sig fast.

och hon snyftade till och i gråt hon hrast,
och hon sökte hans blick,
och en glimt av hans innersta själ hon fick.

Och som knoppen av Ariens vår
sina skylande blad från pistillerna slår
inför sol, inför vindar och frön
låg hon naken med utslaget kön,
och med vitt skilda knän och med skälvande sköte,
var den älskades åtrå i möte.

V.

Själ i flamma, blod i dans,
han var hennes, hon var hans,
han blev hon, hon blev han,
ett och allt och tvenne,
när hans unga kraft av man
trängde in i henne.

Och med huvudet bakåt i kyssande böjt
och med skötet mot famnaren höjt,
drack hon livets och kärlekens yppersta drick
i var störtvåg hon fick
av hans livseldssaft,
i var gnista som gick
av hans kraft.

Och som samma andedrag
samma puls och hjärtslag,
själ vid själ i samma kropp
sammanföll
steg och föll,
rytmens ned och upp,
mot och in och från
tills med ens en stråle sköt
ur hans liv och livsvarmt göt
faderkraft i moderfröt,
och som två förenta floder
ström av fader, ström av moder,
blevo ett i son.

VI.

Och som hjärtblod i en blomsterskida,
heltförenta nyss, när skidan brast,
än vid sömnen hålla tröget fast,
höft vid höft och sida invid sida,
syskonkärligt lågo hon och han
ännu flämtande och ännu röda
av sin kärleks första bråda möda
tätt med armen knuten om varann.

Men med ljuset, som i rymden fiammar
av den evigtklara lyckans rike,
kom lycksalighet som sändebud
milt välsignande från ljusets gud
likt en solglimt mellan skogens stammar
över gudens son och dotters like,
mänskosenen och hans brud.

www.books2ebooks.eu